

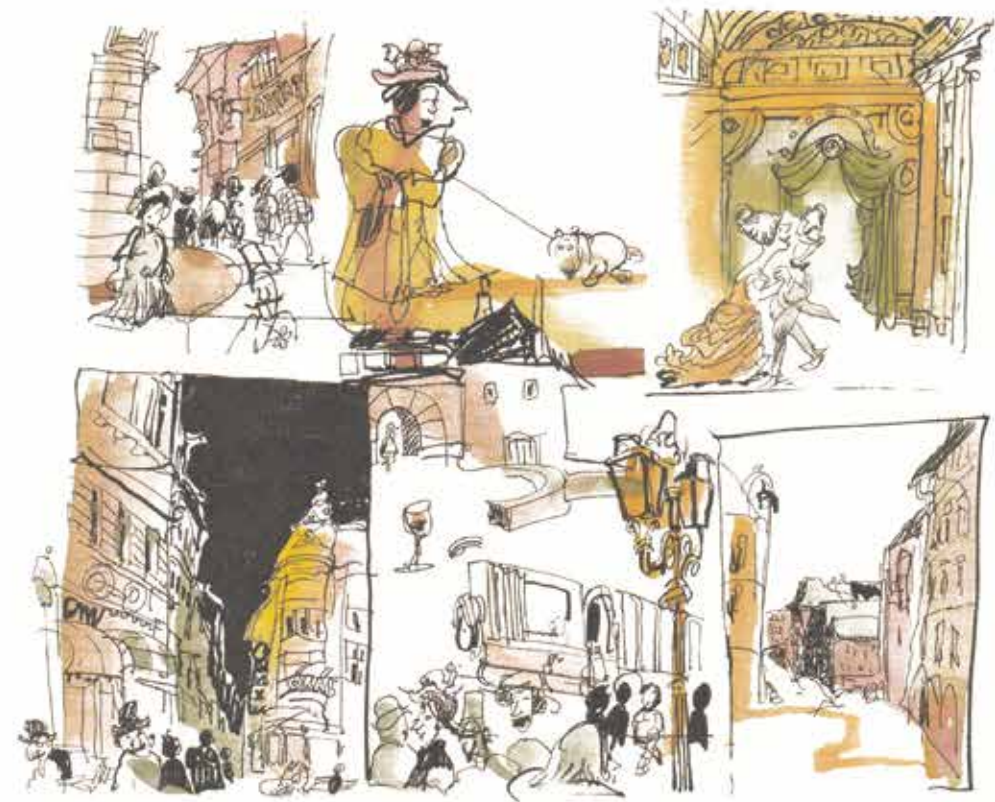
Petőfi Sándor

A boldog pestiek

Hiába is dicséritek
A szép természetet!
Az tart legföljebb veletek,
Ki rosz gombát evett.
Szegény, szegény falusiak
S kisvárosbéliek!
Mi élünk csak valódilag,
Mi boldog pestiek!

Lakásunk fényes palota;
Mindent találni benn,
Mit a mesterség adhata,
Hogy legyen kényelem.
Selyem, rugalmas pamlagunk
Lágy hintaként remeg;
Egész török basák vagyunk
Mi boldog pestiek!

22

És mindennap véghezviszünk
Nagy epikuri tort,
Hol étket és italt nekünk
Sok cifra szolga hord;
Míg a zenének hangjai
Vígan fölzengenek,
Lelkünk elandalítani. -
Mi boldog pestiek!

Hát a színház? a táncterem
És több efféle hely?
Kapunk alatt hintó terem,
S mint a villám visz el.
Igy múlik éjünk és napunk,
Nincs híja semminek,
Mig végre csődöt nem kapunk
Mi boldog pestiek!

1844

23

Petőfi Sándor

Pest

Hiába, Pest csak Pest, tagadhatatlan!
S én Pestnek mindig jóbarátja voltam,
És ahol csak kell, hát pártját fogom.
Volt itt nekem sok kellemes napom.
Kivált h' az utcán kóborolhatok:
Az angyaloknál boldogabb vagyok.
Egy óriáskigyó báméskodásom,
Végighuzódik a népsokaságon.
S aztán itt minden olyan érdekes,
A szív örömeiben csak úgy repes.
A vargainasok pofozkodása,
A bérkocsiknak embergázolása,
A zsebmetszők, a pörölő kofák
Az embert mind igen mulattatják.
S azt kell még látni, hogyha szép időben
Sétára kél a tarkabarka nőnem;
Mi szépek ők, mi szépek, teringette,
Elől kifestve és hátul kitömve.
Hát ahol a dicső arslánok járnak!
Azt nevezem aztán baromvásárnak.

1845

24

Arany János

Házimóság

Költők! a véget ellen
Ám zúgolódjatok:
Én nem panaszkodom már:
Én háziúr vagyok.

Bizúgy, barátim, isten
Fölvitte dolgomat:
Hiába sápadoztok,
Irigykedés miatt.

Szegény, szegény csavargók!
Tudjátok-e, mi a:
Valakinek tulajdon
Lakházzal bírnia?

25

Hogyan tudnátok, hisz ti
Más ember tűzhelyén
Hányódtok... én is voltam
Olyan szegény legény.

Mit nem szenvedtem én is
Mióta elhagyám
Boldogságom bölcsőjét,
Szerény csöndes tanyám;

Midőn a hű komondor,
Mely gazdátlan maradt,
Olyan keservesen nyítt
Idegen ház alatt!

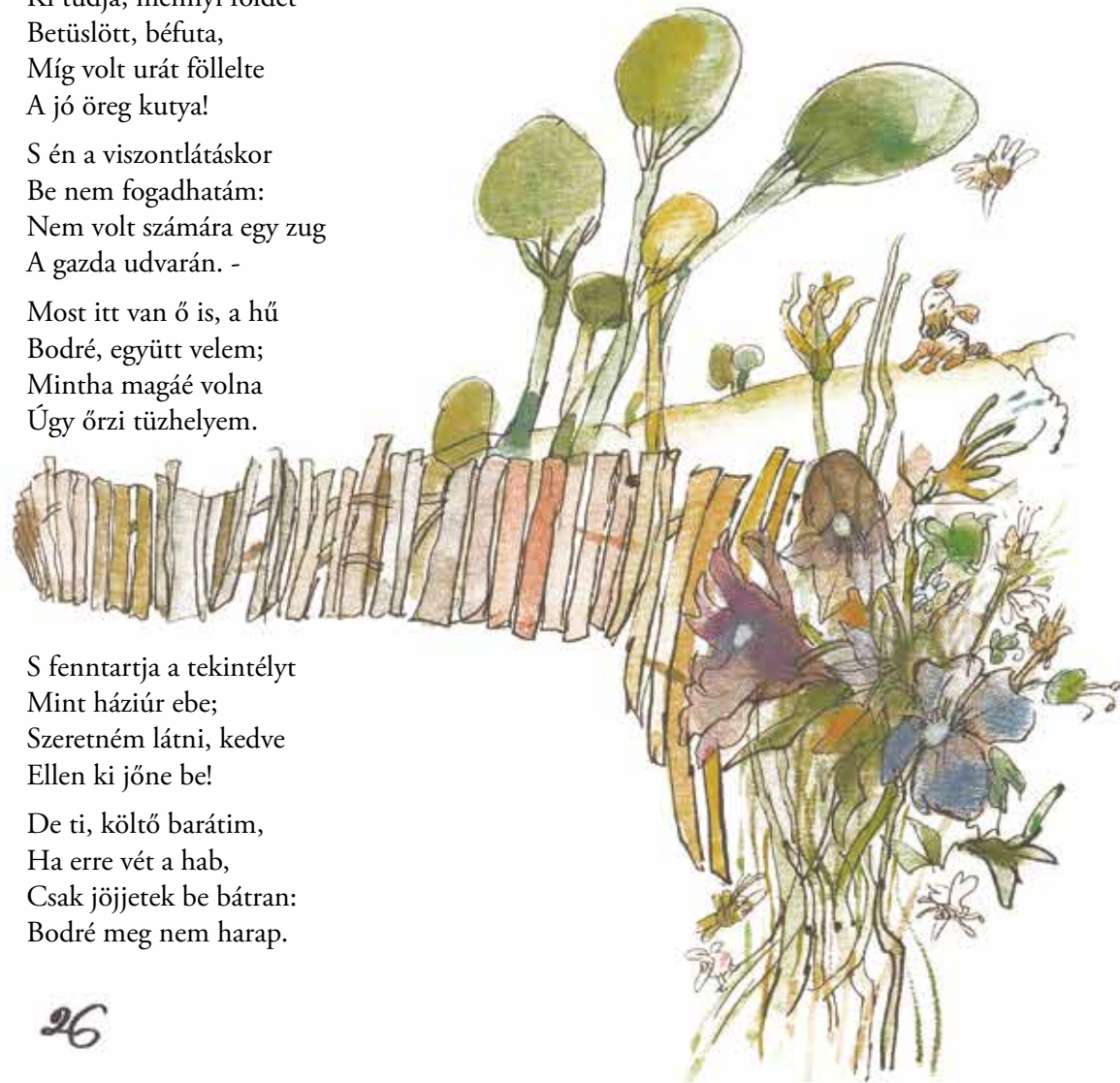
Ki tudja, mennyi földet
Betüslött, béfuta,
Míg volt urát föllelte
A jó öreg kutya!

S én a viszontlátáskor
Be nem fogadhatám:
Nem volt számára egy zug
A gazda udvarán. -

Most itt van ő is, a hű
Bodré, együtt velem;
Mintha magáé volna
Úgy őrzi tűzhelyem.

S fenntartja a tekintélyt
Mint háziúr ebe;
Szeretném látni, kedve
Ellen ki jőne be!

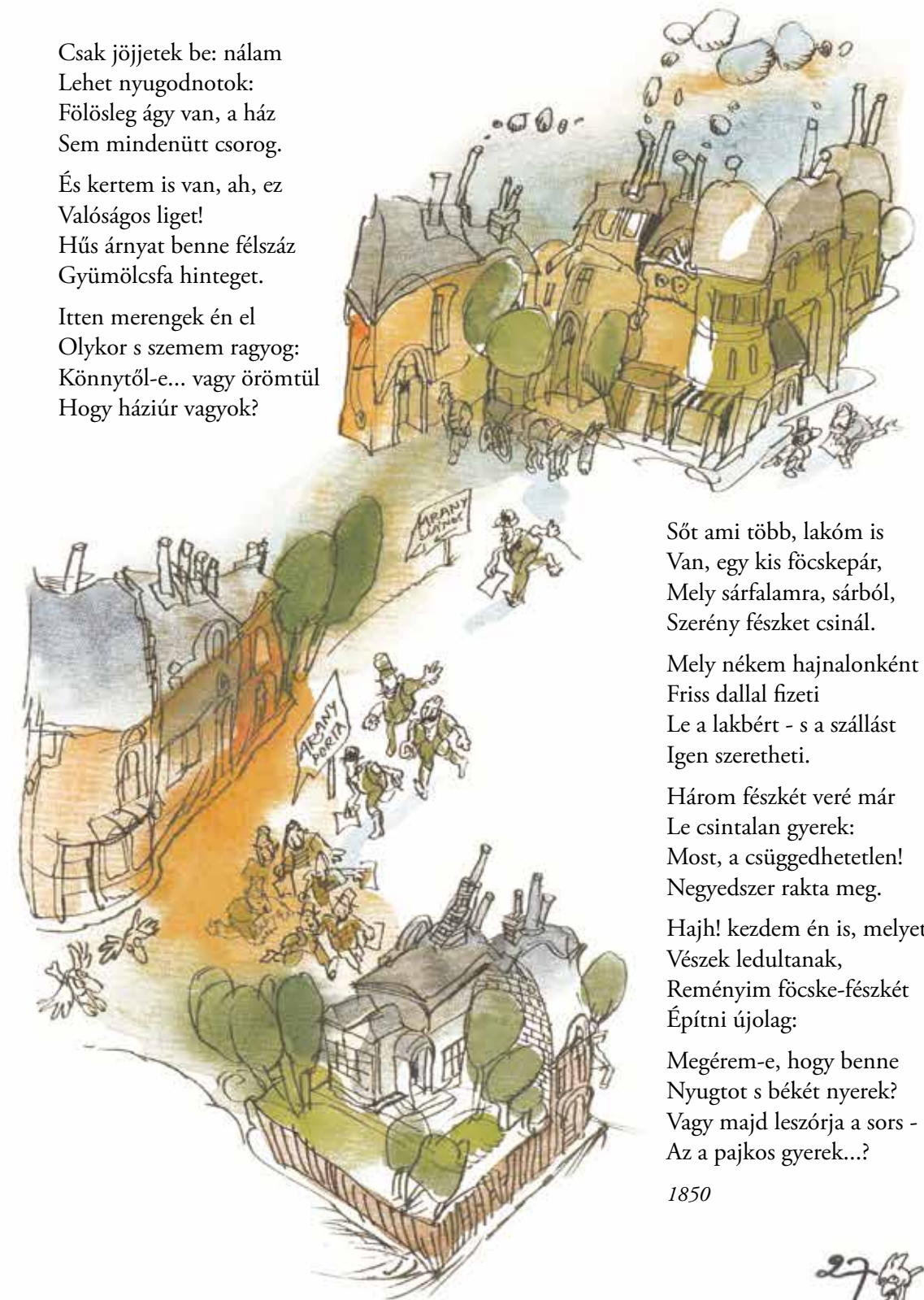
De ti, költő barátim,
Ha erre vét a hab,
Csak jöjjetek be bátran:
Bodré meg nem harap.

Csak jöjjetek be: nálam
Lehet nyugodnotok:
Főlöszleg ágy van, a ház
Sem mindenütt csorog.

És kertem is van, ah, ez
Valóságos liget!
Hús árnyat benne félszáz
Gyümölcsfa hinteget.

Itten merengek én el
Olykor s szemem ragyog:
Könnytől-e... vagy örömtül
Hogy háziúr vagyok?

Sőt ami több, lakóm is
Van, egy kis föcskepár,
Mely sárfalamra, sárból,
Szerény fészket csinál.

Mely nékem hajnalonként
Friss dallal fizeti
Le a lakbért - s a szállást
Igen szeretheti.

Három fészket veré már
Le csintalan gyerek:
Most, a csüggedhetetlen!
Negyedszer rakta meg.

Hajh! kezdem én is, melyet
Vészek ledultanak,
Reményim föcske-fészket
Építeni újlag:

Megérem-e, hogy benne
Nyugtót s békét nyerek?
Vagy majd leszórja a sors -
Az a pajkos gyerek...?

1850